

Opvoeden in vertrouwen

Wie wil dat niet?

Veel ouders/opvoeders vertellen dat ze regelmatig een wantrouwende gedachte hebben in relatie tot hun kind in de trant van: 'Hij zal wel weer vergeten zijn om zijn fiets in de schuur te zetten, bij oma langs te gaan, zijn sportkleren op te ruimen ... !'

Als ik opvoeders vraag of ze dit zo willen houden, klinkt er een hartgrondig 'Nee'.

'Denk je dat je kind merkt, dat jij een wantrouwende gedachte hebt?' Dan is het antwoord eenduidig 'Ja!'.

Hoe komt het, dat die gedachten zich ongevraagd aandienen?

Houden we niet genoeg van onze kinderen of houden we niet genoeg van onszelf?

Streven we te veel naar perfectie? Jagen we onze kinderen op in de race van goed, beter, best? Als een kind zijn best doet, moet het dan nog beter?

Moeten wij opvoeders stoppen met het doorgeven van onze verouderde

opvoedingsideeën? Stoppen met bewust of onbewust willen scoren met het kind?

Velen van ons zijn opgevoed met het idee om te pleasen, te presteren en te

perfectioneren. Hoe liefdevol is dat? Speelt schaamte een rol bij opvoeders als een kind niet de eerste, de beste is?

Is het moediger om compassie te hebben voor het kind dat opgroeit, van nature zijn

best doet en graag bijdraagt? Moeten wij volwassenen eerst zelf verwerven wat we onze kinderen willen meegeven? Moed, vertrouwen en compassie?